

“Sí, podem confiar en la humanitat”

Sergi Unanue (1993) ha fet dels viatges la seva manera de viure. Si bé oficialment té el domicili entre Banyoles i Barcelona, en realitat casa seva és el món, per on transita amb una motxilla i una tenda de campanya. També amb càmeres i un ordinador, que li serveixen per mostrar paisatges, gent i experiències a les xarxes socials, en uns reportatges sota el títol de ‘Los viajes de Walliver’ [<http://www.losviajesdewalliver.com>].

No li resulta complicat sortir-se'n econòmicament? Hem de tenir en compte que no tinc gaires despeses. Puc viatjar per 300 o 400 euros al mes, perquè prescindeixo de moltes comoditats. Quasi mai pago per allotjament (sempre estic a casa de gent o acampant), em moc sobretot caminant o fent autoestop... I, en menjar, solc viatjar per països on és barat menjar. Això em permet anar a restaurants, ja que la part gastronòmica és molt important per a mi. Responent a la pregunta: sí, és difícil viure de les xarxes socials. Tinc més de 120.000 seguidors a YouTube, que és una autèntica barbaritat, però en canvi la repercussió econòmica és mínima; hi guanyo això, 300 o 400 euros mensuals. Si vull seguir, he d'anar més enllà: o he de créixer molt o he d'arribar a col·laboracions amb empreses privades, cosa que em desperta certa reticència. Però ara soc en un punt en què he començat a obrir-me més per aquesta banda. M'he donat el 2023 de marge per aconseguir una estabilitat i no haver de patir per arribar a final de mes. Si no, tinc altres portes obertes que em permetrien continuar vinculat al món dels viatges a la meua manera i continuar lligat a la comunicació, que és la meua vocació des que tinc ús de raó. Aquest tipus de vida l'associo a la joventut. Creu que és possible mantenir-la a mesura que et fas gran? Possible, ho és. Cadascú sap les necessitats que té en cada moment. En el meu cas, després de quatre anys i mig de tenir aquesta vida nòmada o seminòmada, les meves necessitats han canviat. M'he adonat que és important passar temps a casa, amb les persones que m'estimo. La conciliació laboral de què tant es parla en la vida sedentària, jo també la necessito. Inicialment pensava que serien un o dos anys de viatjar, però he vist que és una cosa que va per llarg i aleshores he notat que necessito trobar aquests espais per tornar aquí. Ara mateix faig pauses en les quals torno a Catalunya i això fa que necessiti una mica més de diners que abans. No és que gastis molt més, però una mica sí. Una cosa bona que té aquest estil de vida és que et pots anar adaptant a cada moment, en funció de com et sentis o de les necessitats que tinguis. Si estàs viatjant i estàs cansat, et pots aturar un mes en una ciutat o tornar a Barcelona o a Banyoles. Hi ha molta flexibilitat. Estic descobrint que m'agrada aquesta alternança. Com va començar, tot plegat? Vostè era un periodista convencional, sedentari, per entendre'ns. Sí, sí. Quan estava a la facultat, per a mi era pràcticament impensable que als 24 anys tindria una feina estable, que m'oferirien un contracte indefinit en una televisió pública amb un salari més que acceptable. Però a la universitat jo ja volia fer una escapada, uns dos mesos per l'Amèrica Llatina un cop acabés la carrera, perquè no pensava que em sortís feina de seguida. Resulta que en acabar les pràctiques a BTV, fent substitucions, vaig pensar que allò s'acabaria al cap de poc –la síndrome de l'impostor, tan habitual entre els mil·lennistes: sentir que no et mereixes allò, que no tens els mèrits suficients per arribar enlloc– i que me n'aniria a viatjar. La cosa es va anar allargant, anava fent currículum, van passar prop de tres anys i, al final, vaig decidir parar i fer l'escapada, però indefinida, fer la volta al món, durés el que durés. Una setmana abans que anunciés a l'empresa que volia fer el viatge, m'havien ofert el contracte indefinit. I, és clar, em vaig trobar amb el dilema: en una mà, un contracte i, en l'altra, la incertesa d'anar-me'n sense absolutament res, només la motxilla, la tenda i les càmeres. I no ho vaig dubtar gaire. Em vaig preguntar: “D'aquí a deu anys, vull ser el Sergi que ha tingut una vida estable o vull ser el Sergi que, com a mínim, va intentar fer el viatge?” No em va costar prendre la decisió. Inicialment marxava sense res, però vaig tenir la sort que alguns mitjans s'hi van interessar i vaig començar a col·laborar, primer, amb una ràdio, RAC1, i, després, amb el diari digital Vilaweb. Això em va permetre guanyar-me la vida mentre viatjava; no em permetia estalviar però cobria les despeses. Vaig estar així dos anys. Va improvisar la ruta o la va planificar? Jo soc més d'improvisar. Tenia alguna idea al cap, però no acostumo a saber quin és el país que visitaré després del següent. És a dir, jo sé quin serà el país on aniré a

continuació d'on soc ara, però no pas el segon. Em baso una mica en el que m'explica la gent que em vaig trobant en el camí, les coses que llegeixo... Bàsicament, sabia que volia creuar Europa, arribar a Rússia i fer el tren transsiberià, que era un somni des que era un marrec. Ho vaig fer i, seguidament, vaig anar a Mongòlia, vaig creuar la Xina i després vaig seguir cap a l'Índia i el Nepal... Al Nepal va fer aquella expedició per l'Himàlaia amb la qual va batre un rècord, no? Sí, juntament amb un company que em vaig trobar, vam ser els més joves del món a creuar tot l'Himàlaia sense assistència

[<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1736526-el-viatge-vital-d-en-sergi.html?cca=3>], és a dir, sense guies ni portadors. Després vaig arribar a Tailàndia, però ja s'havien donat els primers casos de covid a Wuhan, i vaig haver de parar i tornar. El fet de conèixer persones de cultures molt diverses i conviure-hi li ha servit per trencar clixés? Al cent per cent. Rússia, per exemple. Tenim el clixé de gent freda, alcohòlica, agressiva, boja... I sí que tenen aquest punt de bogeria, però és encantador i gens amenaçador. Em va sorprendre la seva hospitalitat. Em vaig trobar molta més hospitalitat a Rússia que a Europa, i això no és parlar malament d'Europa; tothom és com és, i a Europa també hi he gaudit molt. Aquell acolliment va ser una tònica que s'anava repetint en tots els territoris posteriors. Una cosa curiosa és que, a tot arreu, al país on ets parlen malament dels veïns i després hi vas i són igual d'encantadors, i també parlen malament dels primers... La conclusió a què he arribat en aquests dos anys viatjant és que la immensa majoria de la gent del món és bona i que tots tenim ganes de compartir, tenim curiositat per altres cultures, que tots volem ajudar qui pensem que necessita ajuda. En alguns països això es dona més que en d'altres, però és una tònica que es repeteix arreu. Des de l'esclat de la covid, què ha fet? Durant la pandèmia vaig estar confinat a Banyoles. Aquest període el vaig dedicar a editar el material gravat i penjar-lo a YouTube. Mentre viatjava no ho vaig poder fer gaire, però un dels pocs que vaig penjar –el del transsiberià– va tenir molt d'èxit. Quan vaig poder sortir, me'n vaig anar a Mèxic durant tres mesos. Allà vaig continuar editant i l'èxit dels vídeos de YouTube em va permetre desvincular-me de les col·laboracions que feia com a periodista i centrar-me únicament en el projecte de Los viajes de Walliver a les xarxes socials. Tornant de Mèxic, em vaig plantejar una altra aventura, però adaptada a les noves circumstàncies postpandèmia –evitar contacte amb les persones i no sortir de les fronteres de la UE–. Vaig decidir creuar tot el continent

[<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1991647-viatge-amb-bici-de-bambu.html?cca=3>] de sud a nord, des del punt més meridional, Tarifa, fins al cap Nord a Noruega, fent servir una bicicleta de bambú. Va durar uns quatre mesos i mig. Després d'això, vaig parar uns mesos per editar el material, fins que a l'octubre ja vaig reprendre els viatges de la manera antiga, a peu, fent autoestop, creuant Europa fins a Turquia. Ara mateix [última setmana de desembre], tinc les coses a Istanbul, la motxilla grossa i la tenda de campanya, a casa d'un meu amic. I al febrer hi aniré i reprendré la ruta. Cap a on, aquest cop? Si tinc temps, faré unes setmanes per Turquia. El que ja sé és que vull fer una expedició per l'Orient Mitjà, vull creuar tots aquells països a peu. He trobat un recorregut molt xulo i poc conegut que em permetrà conèixer unes realitats molt singulars d'un país a través de les seves muntanyes. No puc avançar gaire res, ara per ara. Parlant de l'Orient Mitjà, com gestiona el pas per territoris conflictius? Intenta esquivar zones on hi hagi guerres, m'imagino. Sí, ho evito. Però, de fet, mai m'he trobat en una situació de perill com a tal. A l'Índia vaig passar per algunes regions on hi ha conflictes territorials permanents, amb grups armats a les carreteres. Però, mira, jo escolto el que em diu la gent local i segueixo els seus consells. En aquell cas, em van aconsellar que no fes autoestop, que hi passés amb autobús, que ho creués ràpid. Vaig trobar controls de grups armats que pujaven a l'autobús i acceptaven suborns a canvi de deixar-nos passar, però mai vaig tenir la sensació d'inseguretat. Precisament, en la ruta aquesta que et dic a partir de Turquia, en un principi pensava entrar a l'Iran, però veient com estan les coses allà i després d'escoltar persones que saben del tema, vaig variar la ruta i l'Iran l'he deixat per a una altra ocasió. Pels comentaris que li fan, què creu que interessa més dels seus reportatges? És la part més bonica del projecte, rebre el feedback dels que em segueixen. Són missatges molt bonics, la veritat és que tinc molta sort. El que em diuen molt és que –i això sembla molt un clixé– tornen a confiar en la humanitat a través dels meus articles. Als mitjans de comunicació se sol parlar sobretot dels conflictes, de les coses dolentes que passen al món. En canvi, jo explico senzillament com és la gent que em vaig trobant, gent molt senzilla, disposada a ajudar-me, a compartir. Aleshores els que em segueixen ho valoren molt. Em pregunten si jo desprec alguna cosa que fa que em passi

això i jo responc que no, que és tan senzill com anar a aquests països o a qualsevol país, a les zones rurals sobretot...Per tant, sí que es pot tornar a confiar en la humanitat.I tant! Zero dubtes. La humanitat és perillosa quan s'organitza en poders; aleshores és quan passen coses que no haurien de passar, i són coses que fan els que tenen el poder. Pel que fa a la gent normal, la gent del carrer, en petit comitè, tots som iguals.Si li demanés quin país em recomana per anar-hi a viure, què em respondria?Depèn molt del que es busqui. A mi m'agrada molt el xoc cultural, el contrast. Un país en concret? M'he vist vivint en països com el Vietnam. És un dels països més barats; realment viure allà costa molt poc, la gent és extraordinàriament feliç, la cultura és molt bonica, són gent molt hospitalària... Segurament és el país perfecte per perdre-t'hi a voluntat, i amb això vull dir que és un lloc on, si et perds, pots estar segur que no et passarà res dolent, descobriràs coses molt interessants. I, d'altra banda, com que m'agrada combinar la naturalesa amb les activitats de les ciutats, un lloc que també m'ha captivat és Hong Kong.Una ciutat gegantina?Ens imaginem Hong Kong com la gran ciutat, grans gratacels, una densitat de població molt gran... El que és ciutat és així, però resulta que el 80% del seu territori és parc natural. Des del centre de la ciutat, tu pots agafar un ferri –n'hi ha moltíssims, perquè Hong Kong té centenars d'illes– i arribar a una illa paradisiàca per a tu sol, o a la jungla, a les muntanyes... Va ser un contrast que em va encantar i, de fet, vaig estar un mes vivint en una illa d'aquestes, gairebé despoblada, a vint minuts del centre.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 10-01-2023, Pàgina 14

-El Punt Avui. Nacional 10-01-2023, Pàgina 14

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2239569-si-podem-confiar-en-la-humanitat.html>